

Full diocesà

16 de novembre del 2025

p5 — Josefines de la Caritat: una nova presència a l'Àfrica

p6 — Nous materials sobre la sinodaliat

Jornada Mundial dels Pobres

**Vós,
Senyor,
sou la
meva
esperança**

Els pobres també necessiten trobar Déu

Aquest diumenge celebrem la IX Jornada Mundial dels Pobres, en el context del Jubileu de l'Esperança 2025. Es tracta d'una iniciativa que va posar en marxa el papa Francesc per a reflexionar sobre les grans urgències que pateixen parts significatives de la població mundial, com són la pobresa, la fam, la violència, els desplaçaments forçosos i la falta de reconeixement dels drets humans.

El missatge de Lleó XIV per a aquesta jornada es resumeix en el lema «Vós, Senyor, sou la meva esperança» i, juntament amb l'exhortació *Dilexit Te (T'ha estimat)*, proposa de situar les persones més vulnerables al bell mig de la nostra acció, perquè la pobresa té causes estructurals que s'han d'afrontar i eliminar. Mentrestant, «tots som cridats a crear nous signes d'esperança que testimoniiïn la caritat cristiana, tal com van fer molts sants i santes

de totes les èpoques». El Sant Pare també afirma que «els pobres no són una distracció per a l'Església, sinó els nostres germans i germanes més estimats, perquè cadascun d'ells, amb la seva existència, i fins i tot amb les seves paraules, ens fa tocar amb les mans la veritat de l'Evangeli».

En aquesta línia, el Papa apunta que «la pobresa més greu és no conèixer Déu» i recorda unes paraules de Francesc en la seva exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* (núm. 200): «La pitjor discriminació que pateixen els pobres és la manca d'atenció espiritual. La immensa majoria dels pobres tenen una obertura especial a la fe; necessiten Déu i no podem deixar d'oferir-los la seva amistat, la seva benedicció, la seva Paraula, la celebració dels sagraments i la proposta d'un camí de creixement i de maduració en la fe».

Per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

Diumenge XXXIII durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia de Malaquies

Vindrà aquell dia abrusador com una fornall. Tots els orgullosos i els injustos seran igual que rostoll, i aquell dia, quan arribi, els incendiarà, no en deixarà ni l'arrel ni la tija, diu el Senyor de l'univers. Però per a vosaltres, que venereu el meu nom, sortirà el sol de la felicitat, i els seus raigs seran saludables.

(3,19-20a)

Salm responsorial

Ve el Senyor a judicar amb raó tots els pobles.

[144]

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica

Germans, ja sabeu què heu de fer si voleu imitar-nos. Entre vosaltres no vivíem mai desvagats, i a ningú no demanàvem de franc el pa que menjàvem, sinó que ens escarrassàvem treballant nit i dia per no afeixugar ningú dels vostres. No és que no tinguem dret a la nostra manutenció, però volíem donar-vos un exemple amb la nostra vida, perquè vosaltres l'imitéssiu. Recordeu que quan érem entre vosaltres us repetíem aquesta regla: «Qui no vulgui treballar, que no mengi.» Us escrivim això perquè sentim dir que alguns de vosaltres viuen desvagats i, a més de no treballar, es posen on no els demanen. A tots aquests, els ordenem i els recomanem en nom de Jesucrist, el Senyor, que treballin en pau per guanyar-se el pa que mengen.

(2Te 3,7-12)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc

En aquell temps, alguns parlaven del temple, fent notar les seves pedres magnífiques i les ofrenes que el decoraven. Jesús digué: «Això que veieu, vindran dies que tot serà destruït: no quedarà pedra sobre pedra.» Llavors li preguntaren: «Mestre, quan serà tot això i quin senyal anunciarà que està a punt de succeir?» Jesús respongué: «Estigueu alerta, no us deixeu enganyar, perquè vindran molts que s'apropriaran el meu nom. Diran: «Sóc jo», i també: «Ja arriba el moment.» Deixeu-los estar; no hi aneu, amb ells. I quan senti-

reu parlar de guerres i de revoltes, no us alarmeu. Això ha de succeir primer, però la fi no vindrà de seguida.» Després els deia: «Una nació prendrà les armes contra una altra, i un regne contra un altre regne. Hi haurà grans terratrèmols, fams i pestes pertot arreu, passaran fets espantosos i apareixeran al cel grans senyals d'amenaça. Però abans de tot això se us enduran detinguts, us perseguiran, us conduiran a les sinagogues o a les presons, us presentaran als tribunals dels reis o als governadors, acusats de portar el meu nom. Serà una ocasió de donar testimoni. Feu el propòsit des d'ara de no preparar-vos la defensa: jo mateix us donaré una eloqüència i una saviesa, i cap dels vostres acusadors no serà capaç de resistir-la o de contradir-la. Sereu traïts fins i tot pels pares, pels germans, parents i amics, en mataran alguns de vosaltres, i sereu odiats de tothom pel fet de portar el meu nom. Però no es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.»

(21,5-19)

Estigueu alerta,
no us deixeu
enganyar, perquè
vindran molts
que s'apropriaran
el meu nom

«No es perdrà ni un dels vostres cabells»

Andrey Castrillón, prev.

Quan Jesús parla als deixebles davant el temple de Jerusalem (cf. Lc 21,5-19), ho fa amb la serenitat de qui sap que s'acosta l'hora de la creu. El seu discurs té formes escatològiques, però també té el to íntim d'un comiat que vol donar paraules d'encoratjament que preparin per a afrontar els temps difícils que vindran.

Jesús anuncia guerres, persecucions i falsos messies. Són imatges fortes, que, en comptes de crear por, recorden la fragilitat de les seguretats humanes. En aquest context, ell convida els deixebles a no deixar-se endur per l'angoixa i a mantenir-se fidels: «No es perdrà ni un dels vostres cabells. Sofrint amb constància us guanyareu per sempre la vostra vida.» Aquesta és la seva promesa, teixida enmig d'expressions que semblen dures però que són plenes d'esperança.

Podem dir que aquest fragment de l'evangeli va lligat amb la passió: allò que Jesús anuncia als deixebles, ell mateix ho experimentarà. Serà rebutjat, lliurat, condemnat i mort. I tot això, viscut amb confiança i amor, esdevé testimoni viu de fidelitat. Aquesta coherència profunda és la que sosté també la fe dels creients.

En el seu temps, Lluc escriu aquestes paraules per ajudar la seva comunitat a interpretar les dificultats que tenia. En el nostre temps, també hem d'esbrinar aquests signes per tal de viure l'avui de la nostra història amb una esperança ferma, sabent que Déu és qui ens guia i sosté. La veritable fidelitat ens capacita per a afrontar les adversitats amb el cor posat en Aquell que sempre hi és.

La imatge

La destrucció del temple de Jerusalem
(1859). Nikolai Ge

La destrucció de Jerusalem que anuncia l'evangeli no representa encara la fi del món. Les calamitats que s'hi descriuen no són exclusives dels darrers temps: la història humana n'és plena, amb guerres, desastres i persecucions que afecten generacions senceres. Davant aquestes situacions, l'actitud cristiana és la del coratge i la serenitat. Jesús ens convida a mantenir-nos fermes, a perseverar amb confiança. És en la constància, en el sofriment viscut amb esperança, que trobem el camí cap a la vida veritable.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

17 dilluns

—Santa Isabel d'Hongria, religiosa
1Ma 1,10-15.41-43.54-57.62-64 /
Salm 118 / Lc 18, 35-43

18 dimarts

Dedicació de les basíliques dels
sants Pere i Pau, apòstols
Ac 28,11-16.30-31 / Salm 97 / Mt
14, 22-33

19 dimecres

—Sant Màxim de Cesarea
2Ma 7, 1.20-31 / Salm 16 /
Lc 19, 11-28

20 dijous

—Sant Octavi i Adventor, soldats mrs.
—Sant Josep Sánchez del Río, mr.
1Ma 2, 15-29 / Salm 49 /
Lc 19, 41-44

21 divendres

La Presentació de la Benaurada
Verge Maria al Temple
—Sant Gelasi I, papa
1Ma 4,36-37.52-59 / Salm 1Cr 29 /
Lc 19, 45-48

22 dissabte

—Santa Cecília, vg. mr.
1Ma 6, 1-13 / Salm 9 / Lc 20, 27-40

23 Solemnitat de Crist Rei / Cicle C

—Santa Lucrècia, vg. mr.
2Sa 5, 1-3 / salm 121 / Col 1,12-20 /
Lc 23, 35-43

Pròximes activitats de la Delegació de Joves

Redacció

La Delegació de Joves continua les seves activitats, obertes a tot el jovent.

Els dies 22 de novembre i 11 de gener tindran lloc les trobades de Benaurats. Són jornades joves gratuïtes que duren tot el dia.

El 13 de desembre tindrà lloc el Recés d'Advent per a joves a partir de 16 anys. Es tracta d'un dia de silenci i reflexió. També hi haurà l'oportunitat de rebre el sagrament de la reconciliació.

Del 6 al 8 de desembre a la catedral de Vic es repetirà Maria Reina de la Pau, en què els joves ajudaran els vianants a entregar les seves peticions a la Mare de Déu. Allà mateix,

el diumenge a les 19 h hi haurà la vetlla de la Immaculada. Del 27 de desembre al 2 de gener els joves aniran a París a la trobada europea de cap d'any de Taizé.

A més, durant el temps nadalenc es farà una sortida a Barcelona per visitar les Germanetes de l'Anyell i conèixer els seus amics que viuen al carrer.

Finalment, del 30 de gener a l'1 de febrer hi haurà el recés d'Efata per a joves d'entre 18 i 30 anys.

Podeu trobar més detalls sobre les activitats de la Delegació de Joves a l'Instagram @delejbv, a la web desperta.cat i al grup de WhatsApp de difusió on s'envien les informacions. Hi podeu entrar en el següent enllaç: linktr.ee/delejbvic.

XXII Setmana de Cinema Espiritual: «Construint ponts»

Un any més, té lloc la setmana de Cinema Espiritual al bisbat. Entre el 3 i el 21 de novembre, més de 2.000 alumnes de 8 centres escolars assisteixen al seu cinema local per tal de visualitzar pel·lícules amb contingut espiritual i de valors. Aquesta proposta té com a objectius convidar els infants i joves a obrir la mirada a la dimensió espiritual de la persona, promoure el diàleg i l'esperit crític, i fomentar la sensibilitat i el creixement en valors. Per això, en el mateix cine, després de cada sessió hi ha un debat i reflexió sobre el rerefons de la història, i posteriorment les escoles continuen treballant el contingut a les aules.

En aquesta XXII edició, que té per lema «Construint ponts», hi participen alumnes de primària, ESO, batxillerat i cicles de Vic, Manresa i Manlleu. Les pel·lícules projectades enguany són: «Te protegerán mis alas», «La bicicleta de Bartali», «Alas blancas», «Mariposas negras», «La historia de Souleymane» i «Bonhoeffer, el espía».

Josefines de la Caritat: una nova presència en el continent africà

Germanes Josefines de la Caritat

Les Germanes Josefines de la Caritat, fundades per la Mare Caterina Coromina i Agustí, l'any 1877, a la ciutat de Vic, tenen presència a Catalunya, Perú i Colòmbia, i des del darrer mes d'octubre han iniciat una nova presència a l'Àfrica, concretament a Ruanda, a la diòcesis de Kabgayi.

La mare Leonor, peruana, i la germana Vestine, ruandesa, són les dues religioses que comencen aquesta nova tasca, en què acolliran les primeres aspirants i postulants per a rebre la formació pròpia de la congregació. Sota el patrocini de sant Josep, rebran l'espiritualitat josefina: cuidar els qui sofreixen,

inspirades en la frase de la mare Caterina: «Els malalts són germans nostres i porten sobre ells la sang de Jesucrist.»

Més endavant, també col·laboraran a la parròquia de Nzucyi, a dues hores de distància de la població, i ho faran en l'àmbit de la sanitat, on hi ha una gran mancança d'atenció, però també amb la pastoral sacramental i vocacional. Com diu l'evangelista, «la collita és abundant, però hi ha pocs segadors».

Moltea feina per fer i moltes perspectives de present i de futur; el gra de mostassa va creixent i en donem gràcies a Déu.

Vetlla de pregària per les vocacions

7 de novembre de 2025. En el silenci pregon del monestir de les Carmelites Descalces de Vic ens vam aplegar per unir-nos a la «Cadena de pregàries per les vocacions», celebrant la vetlla de pregària diocesana. Una nit de cants, silenci i adoració, inspirada en Santa Teresa de Jesús. L'adoració eucarística va ser presidida pel bisbe Romà, el qual ens convidà a contemplar l'evangelí de Marta i Maria, recordant que «Marta y María deben andar juntas para hospedar al Señor» (Moradas, 4,12). La vocació és de Déu, no nostra —deia el bisbe— i qui som per a dir qui ha estat cridat? No siguem com Marta. La germana Estella, cd, testimonià amb senzillesa la seva història: nascuda en una família creient, va sentir el desig de ser missionera com santa Teresina. Deia que la vocació és un do immerescut que fa cantar al vocacionat: «La meva ànima magnifica el Senyor.» Les germanes van cloure amb un cant: «Senyor, ningú com vos no em fa feliç.» Enmig d'un món indiferent, preguem perquè continuïn naixent cors capaços d'escoltar la veu d'un Déu que sempre crida a estimar.

Nous materials sobre la sinodalitat per a la fase d'implementació del Sínode

Redacció

La Secretaria General del Sínode i la Conferència Episcopal Espanyola han publicat recentment dos nous documents per a ajudar les esglésies locals a viure amb profunditat la fase d'implementació del camí sinodal, que s'estendrà fins a l'any 2028.

El primer document, «Guia de lectura del Document final del Sínode 2021-2024», s'ha redactat per a facilitar el treball i la comprensió del document final que ha estat el fruit de les fases prèvies del camí sinodal: la consulta al poble de Déu (fase 1) i el discerniment dels pastors (fase 2).

El segon document, «Notes sobre el discerniment eclesial per a la missió en un ambient sinodal», ofereix orientacions pràctiques i espirituals per a continuar avançant com a Església sinodal: de comunió, participació i missió, en la tercera fase del Sínode de Bisbes.

Amb aquests materials, totes les comunitats cristianes, moviments i institucions eclesials són convidats a discernir junts els passos concrets per a promoure el dina-

misme sinodal i endegar iniciatives destinades a fer realitat el que el Sínode ha anat elaborant aquests anys: una Església que escolta, camina unida i es compromet amb la missió evangelitzadora.

Els documents es poden descarregar a www.tarraconense.cat i són una eina útil per a equips sinodals, parròquies i grups que vulguin aprofundir en aquest procés de renovació eclesial.

Amb aquests materials, som convidats a discernir junts els passos concrets per a promoure el dinamisme sinodal i endegar iniciatives per fer realitat el Sínode

Maria, Mare del Poble Fidel

Redacció

El Dicasteri per a la Doctrina de la Fe va publicar el dia 4 de novembre una nota doctrinal titulada *Mater populi fidelis* (Mare del poble fidel), aprovada pel papa Lleó XIV el 7 d'octubre.

L'Església ens convida a redescobrir Maria com a mare amorosa que ens acompanya en el camí de la fe. La nota subratlla el paper de Maria com a Mare dels creients, Mare espiritual i Mare del poble fidel, títols especialment valorats.

Corredemptora

Desaconsella l'ús del títol de «corredemptora», que considera inadequat, ja que podria confondre's amb la redempció que només correspon a Jesucrist.

Mediadora

El document precisa que l'atribut de «Mediadora» solament és acceptable si s'entén en un sentit subordinat i participatiu, és a dir, com una col·laboració que no resta protagonisme a Crist, únic Mediador.

Mitjancera de totes les gràcies

La nota explica que la denominació «Mitjancera de totes les gràcies» sols és correcte en un sentit limitat i simbòlic, recordant que només Déu concedeix la gràcia a través de Crist.

Mater populi fidelis, per tant, mira d'equilibrar amb sensibilitat teològica i pastoral la inspiració i devoció marianes amb la centralitat de Crist com a únic Mediador, evitant confusions i exageracions en la fe del poble de Déu.

La Pel·lícula

Los domingos (2025)

Direcció d'Alauda Ruiz de Azúa

Duració: 110 minuts

Ainara, una brillant noia de disset anys, sembla destinada a un futur acadèmic prometedori. Però un dia anuncia una decisió inesperada: vol entrar en un convent de clausura. Aquest gest sacseja la seva família, que es debat entre la sorpresa, la por i el desig de comprendre.

La pel·lícula ens convida a reflexionar sobre la llibertat interior, la crida de Déu i la força de la fe enmig d'un món que sovint prioritza altres valors. Sense dramatismes artificials, mostra el camí d'una vocació viscuda amb sinceritat i la complexitat emocional que comporta per als qui estimen la protagonista.

Los domingos és una oportunitat per a redescobrir que Déu continua cridant també avui i que la resposta a aquesta crida és font de vida i esperança, encara que sigui contracultural. Ens anima a respectar i acompanyar amb amor les decisions que neixen de la fe.

Sempre és l'hora de la comunió i de la missió

Romà Casanova, bisbe de Vic

El propassat setembre és van complir dos anys de la promulgació dels decrets sinodals del camí que vam fer junts durant quatre anys. A més, en aquest mateix període de temps es van celebrar les dues assemblees del Sínode de Bisbes amb el fruit del *Document final*. Aquests dos esdeveniments eclesials ens fan present la necessitat de seguir caminant junts per a la missió, tan necessària, avui com sempre, en la nostra societat i en tot el món. Per això se'ns demana la «implementació de la sinodalitat per a la missió».

El repte que tenim, des de la comunió per a la missió, és el de saber sumar, seure junts, compartir experiències en el diàleg i en la recerca de la voluntat de Déu.

Tant els decrets del nostre *Sínodo per l'esperança* com el document final del Sínode de Bisbes ens conviden a posar-nos, una vegada més, en camí per a dur a terme més i més la sinodalitat que brota de la comunió, a fi de viure millor la missió que ens pertoca com a Església enmig del món. Som l'Església de Crist en aquesta terra i tenim al davant el repte de donar resposta als desafiaments que la nostra societat ens planteja per a anunciar Jesús, l'única esperança de la humanitat. La comunió en l'Església no s'ha d'entendre com una uniformitat, sinó com la virtut que fa possible la bellesa de la unitat en la diversitat. Hem de comprendre que tots els qui formem la nostra diòcesi de Vic som a la mateixa barca. A casa nostra posseïm, gràcies a Déu, riquesa de sensibilitats, tarannàs i tons diferents en les qüestions pastorals. El repte que tenim, des de la comunió per a la missió, és el de saber sumar, seure junts, compartir experiències en el diàleg i en la recerca de la voluntat de Déu. Si no

som capaços de conviure en la comunió que brota de la fe en Crist, no podrem realitzar correctament la missió que el Senyor espera de nosaltres en aquest moment de canvi d'època,

Un dels decrets sinodals ens diu: «Que s'assumeixi que la nostra Església diocesana, rica amb un gran llegat espiritual, cultural i patrimonial, és cridada a ser més i més missionera i evangelitzadora, ja que estem en "territori de missió". Aquesta realitat ens demana de viure i treballar fixant-nos en les coses essencials. La pobresa que patim no ens ha d'impedir la missió, però sí que ens ha d'ajudar a viure més fidelment la nostra identitat com a Església» (42). Que el gran llegat que hem rebut del passat ens faci descobrir que, malgrat la pobresa que potser experimentem en les nostres comunitats, som cridats a ser una Església més i més missionera i evangelitzadora en aquest territori, on hi ha cors assedegats del trobament amb Crist.

